

den har jo aldrig været til Behandling deroppe før. De Ændringer, som det ærede Medlem for Køge (Alberti) i sin Tid stillede i Folketinget, kom ikke til direkte Behandling i Landstinget. Naar vi her for første Gang staa overfor en Forhandling med Landstinget om denne Sag, mener jeg, at Folketinget ikke skal fravige sine gamle Principper, men at Folketinget netop skal fastholde dem, saa faa vi at se, hvad Landstinget siger, og saa kan der altid være Tale om en Forhandling.

Det ærede Medlem for Køge vil naturligvis sige: ja, men den Vej, vi foreslaa, er langt mere fremkommelig, end den som Socialdemokraterne foreslaa. Ja, Sagen har ikke været oppe i Landstinget endnu, saa ingen kan vide noget sikkert derom, men det er dog ogsaa et Spørgsmaal, om den Vej, der foreslaas af de ærede Forslagsstillere, er mere fremkommelig end vor. At vor Vej er retfærdigere, kan der ingen Tvivl være om, at den er mere stemmende med Folketingets gamle Standpunkt, er der ingen Tvivl om, men den er maaske ogsaa lige saa fremkommelig. Vi have jo hørt stærke Indvendinger fra Regeringens Side. Alle disse Indvendinger er der netop taget Hensyn til ved vort Forslag. De Indvendinger, som Regeringen fremsatte, var jo finansielle Betæneligheder. Det var jo Æmhed for Statskassen og dens Midler, der gjorde sig gældende, man talte slet ikke om Godsejernes Stilling, Tiendetageres Rettigheder, man sagde, at de fik endogsaa rigeligt, man var kun betænkelig paa Statskassens Vegne. Vi borttrydte de Indvendinger, der ere blevne gjort fra Regeringens Side, vi forelægte Ændringsforslag, der gøre, at Betænelighederne paa Statskassens Vegne dog til en vis Grad falde bort. Det er ikke uvæsentlige Ofre, Statskassen alligevel skal yde, men de store Betæneligheder, der bleve gjort gældende, falde dog væsentlig bort. Man kan naturligvis sige, at oppe i Landstinget vil Godsejerne først og fremmest følge deres private egoistiske Interesser i højere Grad, end de ville følge Hensynet til Statskassen. Dette er jo en Insinuation mod Godsejerne oppe i Landstinget, men man kan mene, at der er nogen Rimelighed deri. Men jeg mener dog, at Folketinget ikke ligefrem skal opfordre Landstingets Godsejere, Tiendetagerne, Flertallet i Landstinget til at sætte deres private egoistiske Interesser over Hensynet til Statskassen og dens Tarv, som Landstingets Flertal jo alle Dage med saa stærk Virkning har gjort gældende. Jeg mener ikke, man skal opfordre dem

til det. Komme de selv og foreslaa det, komme de selv og sige, at de sætte deres private egoistiske Interesser over Statskassens Tarv, komme de selv og erklære, at naar de faa fuld Vederlag, have de ikke noget imod, at Staten ofrer 30—40 Mill. Kr. paa denne Sag, saa kan man altid forhandle med de Herrer oppe i Landstinget. Dermed vil jeg anbefale de Ændringsforslag, som vi her have foreslaaet, det er i hvert Fald en langt retfærdigere Maade at løse dette Spørgsmaal paa, end den Maade, som er foreslaaet af de ærede Forslagsstillere.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Alberti): Det ærede Medlem, som nu satte sig, begyndte med en Undskyldning for, at det Forslag, som han og hans Meningsfæller havde fremsat, maaske ikke var saa stærkt udarbejdet i Enkelthederne, som de kunde have ønsket. Han forklarede det derved, at der ikke var givet dem Lejlighed til at arbejde paa Sagen i et Udvalg. Den Bebrejdelse, som det ærede Medlem saaledes vil rette mod Flertallet i dette Ting eller i alt Fald mod Forslagsstillerne eller mig som deres Ordfører, maa jeg ganske tilbagevise, idet jeg ikke kan se andet, end at Bebrejdelsen fuldtud falder tilbage netop paa det ærede Medlem og hans Venner selv.

Vi huske jo allesammen, hvorledes Forholdet var ved Lovforslagets 1ste Behandling. Forholdet var jo det, at der fra Medlemmernes Side her i Salen ikke fremkom en eneste speciel Indvending mod nogen som helst Bestemmelse i Lovforslaget. Nu erfare vi jo, at det ærede Medlem og hans Venner have set paa Lovforslaget med stor Misfornøjelse, have anset det endogsaa for at være et uretfærdigt Lovforslag. Men det var der jo ingen, der kunde drømme om, den Gang 1ste Behandling var til Ende, og den Gang det Spørgsmaal ganske naturligt maatte rejse sig for Forslagsstillerne og mig som deres Ordfører, om der var Anledning til at foreslaa Forslaget henvist til et Udvalg. Den Gang havde det ærede Medlem intet som helst anført. Og jeg kan ikke se, der var nogen som helst Grund for Forslagsstillerne eller mig som deres Ordfører til at foreslaa Forslaget henvist til et Udvalg, naar der i Salen fra Medlemmernes Side ikke var fremkommet en eneste Indvending mod nogen som helst Bestemmelse i Lovforslaget. Derfor stillede jeg ikke, og jeg antager, at mine Medforslagsstillere af samme Grund ikke stillede noget Forslag